

LBRIS

We know
books

Corina Firuță

VENIȚI, O, ZILE TRECĂTOARE!

Destine din zilele noastre

Alcor Edimpex
București, 2026

CONȚINUT

Anuica	3
Marea iubire	79
Veniți, o, zile trecătoare!	125

Aceste povestiri au fost scenarii de film sau piese de teatru.

Partea I (1986-88) Mlaștina

După-amiază târzie de sfârșit de iunie. În depărtare, se vede ca într-un desen de copil, micuța construcție a unei gări de tren. Pe drumul de țară ce vine de la gară și taie stufărișul legănat ușor de vânt, o tânără fată, Anuica, aleargă râzând și în urma ei, Miron încearcă s-o ajungă. Silueta în rochie albă a fetei parcă alunecă, pe potecă, pe lângă stufărișul până-n brâu. Cineva care ar privi scena, ar gândi că toate au fost dintotdeauna așa, și așa par să rămână mereu: o fată, un băiat, stuful...

Anuica ajunge la o bifurcație de drumuri, străjuită pe o parte de un podeț părăsit, cu traverse de lemn înnegrite de vreme. Ea își continuă alergarea, trecând peste podeț.

„Anuica, nu pe-acoló!”, o strigă Miron. Îngrijorarea din glasul lui o face pe fată să se oprească.

„Nu mi-e teamă”, răspunde ea râzând.

Dar Miron nu o urmează, el rămâne înapoia podețului: „Ce, nu știi? Seara nu ieși teafăr din mlaștini! Nu pe-acoló!”

Anuica râde: „Nu mi-e teamă!” și o rupe la fugă pe drumul ei, strigând: „Să vedem, cine ajunge mai repede?”

Miron șovăie: s-o lase singură? Dar teama e mai puternică sau poate întrecerea la care l-a provocat fata l-a îndârjit și o pornește alergând pe drumul bătătorit.

“Pe-o sărutare!”, îi răspunde el, strigând.

Anuica îl aude și râde, continuându-și drumul. Dar curând se uită în urmă și nevăzându-l pe Miron, se oprește. Îl strigă: „Miron!” Ea a crezut, totuși, că Miron o păcălește. Este ușor dezamăgită. Ar vrea să se întoarcă dar mândria învinge. Șoptește pentru sine: „Nu mi-e teamă!” Pornește mai departe, alergând. Obosește, merge mai încet, devine atentă la stuful care foșnește ușor. Tresare: o pasăre își ia zborul și fâlfâitul aripilor sună sinistru în tăcerea din jur. Urmărind cu privirea pasărea, vede cerul acoperindu-se cu nori ce-i par amenințatori. Se uită în jur. Mlaștina devine o prezență neprietenosă. Ușor speriată de ceea ce o înconjoară, continuă să alerge.

Se înserează. În depărtare se vede o casă părăsită, care a fost cândva un conac. Ferestrele și ușa par bătute de vânt. Anuica vrea să treacă de casă, încercând să n-o vadă. De-odată, înăuntru se aprinde o lumină tremurătoare. Anuica tresare și înaintează încet, cu teamă, nevenindu-i să creadă că acolo ar putea să fie cineva. Curiozitatea o împinge înainte.

Când ajunge în dreptul casei, dar la mare distanță de ea, în ușă apare o siluetă care, luminată din spate, pare masivă. Anuica țipă înfricoșată și neatentă, o apucă prin stufăriș, părăsind cărarea. În urma ei simte umbra apropiindu-se din ce în ce mai mult, uriașă, cu o mantie fluturândă pe umeri. Vântul bate mai tare. Anuica se împiedică și cade. Nu reușește să se ridice dintre rădăcinile alunecoase înfundate în noroi. Umbra

se apleacă spre ea. Fata trăiește o clipă de teroare.

Un tânăr, care poartă pe umeri o haină de vânt, întinde mâna și o ajută să se ridice. Anuica, văzându-i chipul blând, se liniștește. El îi zâmbeste: „De ce te-ai speriat?”

„Cine ești?”, îl întreabă Anuica.

„Damian”, răspunde el. Pornesc amândoi înapoi spre cărare. Damian îndepărtează stuful din calea fetei.

„Nu te cunosc. Unde locuiești?”, se miră ea.

Arătând înspre conacul părăsit, el răspunde: „Acolo.”

Anuica este uimită: „Acoló nu locuiește nimeni!”

„Acea a fost casa bunicilor și a părinților mei... acum e a mea”, spune Damian cu convingere.

Tocmai ajunseseră la drum și se vedea bine că în casă arde o lampă.

„Nu ți-e frică?”, șoptește Anuica.

„De cine?”, o privește cu același zâmbet blând, Damian.

Fata se uită în jur cu teamă și abia se încumetă să rostească: „Se spune că noaptea umblă muronii.”

„A, să nu crezi așa ceva!... Te conduc, dacă vrei?”

Bate o rafală de vânt. Anuica face un semn din cap că nu vrea să fie condusă și pornește iar în fugă, îndepărtându-se.

La un moment dat, se uită în urmă. Tocmai răsare luna și Damian se profilează imens, în zare. Anuica se sperie și e gata să se împiedice iar.

Dincolo de mlaștină, terenul se înalță ușor înspre sat. Anuica se grăbește, abia respirând. Știe că Miron

este îngrijorat. Chiar îl aude cum o strigă, dar nu-i poate răspunde, știe că n-ar auzi-o. Se înserează. În spatele lui este o pădurice și în depărtare, se văd luminile satului.

Sunt primele zile de iunie, primăvara-i sfârșită. În jur, prin iarbă și printre frunzele copacilor, e plin de scânteierile licuricilor. Miron o vede. Îi iese în cale. Observă că are pantofii înnoroiți și că pare preocupată.

„Anuico, ce s-o-ntâmplat? De ce-ai întârziat?“, o apostrofează Miron.

„Nu... nimic...“, se eschivează fata.

Miron înțelege că nu poate afla ceva de la ea. Crede că e supărată din cauză că n-a urmat-o prin mlaștină. Încearcă s-o înveselească: „Să-ți prind licurici?“ Se apleacă prin iarbă și reușește să prindă unul: „Uite-l, întinde pumnii să-l iei.“

Anuica face un efort să intre în joc și prinde licuriciul: „A zburat... Nu, îl am, uite, sclipește...“

Miron se-nveselește: „Ți se-mplinește o dorință... Ți-ai pus ceva în gând?“

Anuica râde: „Nu-ți spun...“

„Dacă nu-mi spui, Anuico, nu ies duminică la joc, cu tine.“

„Ba ai să joci, ba ai să joci numa cu mine...“

„Ba n-am să joc“, replică el înciudat!

Râzând, Anuica pornește în fugă spre sat. „Ba ai să joci, Miron, că asta mi-am pus în gând!“...

Curând ajung în sat. Pe ulițe e liniște, oamenii s-au întors de la câmp și-și pregătesc cina.

Anuica și cu un pas în urma ei, Miron, se opresc la poarta casei ei. Anuica vrea s-o deschidă, dar Miron întinde brațul și ține poarta închisă.

Anuica face pe supărata, deși știe bine de ce o reține Miron: „Ce ți-e?“

Miron vrea să pară indiferent: „Și sărutarea?“

„Ce sărutare?“, se preface fata că nu înțelege.

„C-am ajuns primul!“

„Ne vede lumea“, replică ea.

„Ei, și?“

„Lasă pe mâine... “

„Nu las!“, răspunde Miron hotărât.

Anuica îi întinde obrazul: „lute, că ies ai mei!“

Miron o sărută pe obraz. Fata închide ochii. El crede că poate s-o îmbrățișeze și o prinde peste umeri.

Simțind că a dat drumul la poartă, Anuica o împinge și fuge pe sub brațul lui, râzând. Miron rămâne înciudat.

*

Anuica intră în curte și se oprește la fântână, să își curețe pantofii de noroi. Mama ei, Vetuța, iese din casă, cu mâna streșină la ochi din cauza becului din fața ușii. „Anuico, tu ești, fato?“, întreabă Vetuța.

„Eu sunt“, răspunde Anuica, preocupată.

„Da' ce-i cu tine?“, se miră Vetuța că fata nu-i dă atenție.

„Ce-i? Am fost la gară, să duc scrisorile.“

„Unchitu-i de servicii?“, insistă Vetuța.

„Nu-i.”

„Atunci, de ce-ai întârziat?” Și cum abia acum observă pantofii pe care Anuica îi spală de zor, se miră: „Da ce-i pe tine?”

Anuica nu mai poate ocoli răspunsul: „Am luat-o prin mlaștină, s-ajung mai repede.”

De-a dreptul speriată, Vetuța exclamă: „Prin mlaștină?! Anuico, eu te spun lui taică-tu, să te certe el, că eu nu mai am trecere la tine!”

Tatăl Anuicăi tocmai ieșea din casă și a auzit-o pe Vetuța. Întreabă: „De ce o cerți, femeie?”

Vetuța începe să frece mămăliga, pe soba de vară: „Fata asta nu are minți! S-o-ntors prin mlaștină. Cu al lui Iosif, cred... S-o cerți, Pătrule, da' cum știi tu mai tare!”

Însă replica nevestei nu l-a supărat de loc pe el: „O cert eu... Hm, al lui Iosif... Lasă, că-l fierb eu oleacă, de-o fi s-o ceară!”

„Pe cine să fierbi?”, se miră Vetuța.

„Pe Ciortan, pe tac-su...”, îi răspunde el.

„Ce, v-ați certat? Nu v-aveți bine?”, se sperie femeia.

„Ba ne avem, că anii tinereții nu se uită, da' și-a cam luat-o-n cap... Le știe el, pe toate!”

„Și dacă n-o vrea-o pe Anuica?”

„Cum să n-o vrea? Mai e alta în sat ca ea?!”, se miră el de prostia femeii.

Anuica și-a curățat pantofii. Se-apropie de masa de lemn din grădină și pune pe ea cana cu lapte, farfuriile,

castronul cu brânză. Vetuța răstoarnă mămăliga pe fundul de lemn, iar Pătru vine cu sticla cu rachiu și două păhărele.

Pătru strigă spre întunericul din fundul curții: „Toadere, hai, lasă lemnele alea, că-i gata masa.”

De acolo apare, trăgându-și piciorul beteag, un bărbat slab dar în putere, îmbrăcat soldățește, sărăcăcios și de aceea, părând fără minte. Pătru toarnă rachiu și ei îl beau amândoi până la fund. Se așază cu toții la masă. În timp ce Vetuța taie mămăliga și le pune câte o bucată în farfurii, Pătru se adresează Anuicăi: „Ți-am zis, Anuico, să nu te mai prind că treci prin mlaștină!”

Tonul lui, i se pare Vetuței prea aspru și-ncearcă s-o apere: „Și voi, v-ați lăudat că dați conacu jos, să curățați locu', poate s-or liniști și duhurile alea... și-ale bătrânilor, și ale altora de dinaintea lor... De băutură, vă găsiți timp, da ca să faceți ceva treabă, ba!...”

Toader, uitându-se lacom la mămăliga lui, începe să se legene, ceea ce la el este un tic obișnuit atunci când stă pe scaun: „Păi da, că de când or părăsit conacu, din noaptea-aceea grozavă, când s-o-necat Damian...”

Anuica scapă pe masă cana cu lapte, pe care tocmai o ridicase ca să toarne în căni. Cana se face țândări și ea îi privește ca năucă.

„Ce ți-e, Anuico?”, o apostrofează Vetuța.

Anuica se uită la Toader, mișcându-și buzele, dar nu poate vorbi.

Pătru o apucă de umeri și-o scutură uimit: „Anuico, ce-i cu tine?..”

Anuica spune, în sfârșit: „Era acolo...”

Pătru nu înțelege: „Cine, cine era acolo?”

„Damian”, abia șoptește fata...

Vetuța și Pătru exclamă de-odată: „Ce Damian? Unde?”

„La casa părăsită. Am vorbit cu el...”

Dar Toader adaugă: „Aa, nu... că n-o murit.”

„Măi, fată, nu-nțeleg nimic... Ia spune, ce-ai văzut?”, insistă Pătru.

Anuica a reținut spusele lui Toader: „Nu o murit? Da nu spuneai că s-o-necat?”

Pătru nu înțelege: „Cine? De cine vorbești?”

„De Damian”, repetă Anuica...

Vetuța este și ea uimită: „Ia lăsați fata! Haide Anuico, spune-mi tu mie, cum o fost!”

„Am luat-o prin mlaștini, s-ajung mai repede. La casa veche, l-am văzut. O zis că-l cheamă Damian. O zis că locuiește acolo...”, le povestește Anuica.

Pătru îi toarnă lui Toader încă un păhărel de rachiu: „Toadere, termină de mâncat și du-te la Ciortan și spune-i ce-ai auzit... S-o fi întors ăl dus, cu fiu-su? N-o fi murit atunci, la spital?...”

Toader dă păhărelul pe gât, pune brânza în mămăliga din farfuria lui și o ia cu totul în mână, apoi se ridică să plece. Pătru exclamă: „Stai, omule, și mănâncă, n-am zis să pleci așa!”

Dar Toader îi spune: „Mulțămesc fain”, și se îndepărtează grăbit, trăgându-și piciorul.

*

Toader merge preocupat, dând din buze, spre clădirea joasă, din cărămidă veche, ce se vede în apropiere, luminată. Trece prin fața ferestrei și ajunge în dreptul ușii deschise.

„Hai, înăuntru, Toadere”, îl cheamă Ciortan. „Te-o trimis a mea, după mine?”

“Ba m-o trimis neica Pătru”, replică Toader, „să-ți spun cum o fost.”

„Atunci, fă bine, stai jos și spune.”

Pe banca de-alungul peretelui, sunt câțiva oameni din sat, printre care învățătorul Albotă, moș Luca și Paraschiv. Ei îi fac loc lui Toader, care se-așază și începe să se clatine.

„La casa părăsită din mlaștină, s-o-ntors Damian. Da poate și ăl bătrân.”

Ciortan și oamenii se uită la el atât de uluiți, încât Toader se-oprește din clătinaț și tace intimidat.

*

E dimineață. Un cocoș cântă pe gardul unei case. De la fereastră, privește pe ascuns, o femeie. Alți oameni se uită printre garduri. Pe uliță, trece Damian. Simte privirile celor care îl urmăresc. Își învinge emoția îndreptându-și spatele și călcând apăsat. La o întretăiere de ulițe, se uită nehotărât. Vede un grup de oameni și pornește într-acolo.